

UN SOFÀ A LA RIBA

Josep M. Fonalleras

Barra

Fins a finals de març les nostres mandíbules, mandíbules del segle XXI que lluiten entre el fluor i la manca de fluor, que estan pendents de la mort d'un emperador feixista i que han treballat a preu fet durant les passades festes nadal·lenques, poden admirar a Banyoles l'origen de tota la seva família, perquè fins a finals de març al club XX està exposada la mítica mandíbula que va descobrir en Pere Alsius, científic, farmacèutic i home de la Renaixença.

La mandíbula de Banyoles sembla que té més de vuitanta mil anys, la qual cosa la converteix en la resta humana més antiga del Principat. A més es veu que es tracta d'un dels exponents de l'època de Neardertal més preuats pels estudiosos. Això i la seva bona conservació aconsellen una visita a Banyoles si més no per contemplar com mastegaven els nostres avantpassats, en concret una nostra besàvia que feia servir els atributs de la naturalesa amb plena consciència.

Una visita d'aquesta mena a la nostra història més allunyada sempre és al·ligonadora. Ens embadalim davant la simple constatació de les restes d'un cadàver que, casualment, va trepitjar la mateixa terra que nosaltres trepitgem. Podem imaginar les circumstàncies en què es va trobar l'Alsius quan un picapedrer el va informar de la troballa, podem reconstruir el procés lent de la neteja d'aquestes dents extraordinàriament milenàries, podem fer ciència-ficció sobre el nivell de vida que duia la resta del cos que acompanyava les dents.

Sobretot, però, una vegada fora de la sala on descansa la barra totèmica, hem de donar gràcies a Déu perquè encara no hi ha hagut cap funcionari que hagi tingut la barra de plantejar la possibilitat de convertir aquest tresor de la família Alsius en l'emblema d'una catalanitat prehistòrica. Encara som a temps de veure la barra com una barra molt antiga i no com la primera mandíbula catalana que va mastegar una costella a la brasa i un tall de pa sucusat amb tomata, mentre s'empescava el naixement d'una nació.

La Loli García i Romero va néixer a Navalmoral de la Mata (Càceres) i va recórrer mig Espanya abans d'arribar a Figueres. Ara és fàcil trobar-la al carrer, asseguda a la seva cadira de rodes (perquè és poliomielítica des de la seva infància), venent

números de l'ONCE. Però la Loli aprofita les estones de lleure per escriure poesia, i fins i tot ja ha guanyat algun premi. Aviat publicarà un llibre amb una vintena de versos de rima lliure, que se'n dirà «Escriitures», prologat per la Maria Àngels

Anglada. Ella afirma que sempre parla d'amor, en els seus poemes, i que són intimistes i surrealistes. Per altra banda, és la vice-presidenta d'una associació d'escriptors joves que s'ha creat a Figueres, i que vol promoure concursos i trobades.

Loli García i Romero

És vice-presidenta d'una associació d'escriptors joves de Figueres i fa versos intimistes que parlen d'amors, i aviat li publicaran un llibre

—Tu fas poesies?
—Sí, des de sempre.
—Des de sempre?
—Bé, des dels deu o onze anys.
—Quan anaves a estudi?
—Sí, però només hi vaig anar tres anys. Després vaig estudiar per correspondència fins treure'm el graduat escolar i el BUP.
—Per correspondència?
—Sí; és que als nou mesos ja tenia poliomielítis.
—Bufa! I no estàs cansada d'estar en una cadira de rodes?
—Això és com si et preguntes sin a tu si estàs cansat d'estar dret.

—Noia...
—Això és la situació de cadascú i t'hi adaptes.
—La malaltia t'ha fet poeta?
—Bé, jo no escric pas amb les rodes de la meua cadira...
—Ja, però jo volia dir si el teu estat t'ha ajudat o no a l'hora de fer versos.

—Dir que no és molt atrevit, i dir que sí, també. La veritat és que la realitat personal és el que et forma.

—I a tu com t'ha format?
—Ser minusvàlid no suposa cap mèrit per ser poeta. En tot cas seria un mèrit, per a mi, fer un salt de deu metres.

—Ja. I tu què creus: que el poeta neix o que es fa?

—Jo crec que tothom és poeta, tothom té algun tipus de sensibilitat.

—Així diries allò que de poeta y de loco todos tenemos un poco?

—És que és veritat. El que varia són les manifestacions de la teua pròpia sensibilitat.

—Tu també cantes a la vida?
—És clar! Jo sóc la vida.
—Això ja ho va dir un altre fa dos mil anys.

—Qui?
—Jesucrist.
—Ah sí, doncs és veritat. Però és que s'hi posa molta parafernàlia, en això de ser poeta.

—Per què?
—Perquè s'anomena poeta al qui té una manifestació diferent dels altres. El que passa és que el vocabulari normal no li serveix, li queda curt.

—Quants poemes has fet, tu?
—No ho sé. Molts.
—Tens un tema preferit?
—No hi ha tema preferit.
—Doncs sobre què fas versos?

La Loli García és poliomielítica des dels nou mesos. Foto: Manuel Lladó.

—Sobre les sensacions del moment. Depèn del lloc on estic jo.
—I en quin lloc estàs, tu ara?
—En com m'ho manego de bé per contestar-te.

—Parles d'amors?
—És clar, sempre.
—Tenen nom, aquests amors?
—No; jo parlo d'amor, no d'enamoraments.

—Que no has estat mai enamorada?
—Home, com tothom!
—I d'humor també fas versos?
—No, però en la meua vida sí que en tinc.

—Ja ho veig. Quin tipus de rima utilitzes?
—Faig vers lliure, o prosa poètica més aviat.

—Has participat en algun certamen?

—Sí, local.
—I hi has tret algun premi?
—Sí, una vegada.
—On?

—Aquí a Figueres, a l'institut Ramon Muntaner.

—Creus en Déu?
—Sí.
—Reses?
—No.

—Què penses de la gent del Tercer Món?

—Que estan fets pols. El que passa és que tots nosaltres estem al Tercer Món.

—I els minusvàlids també?
—És que no som d'aquest planeta?

—Et molesta que et diguin minusvàlida?

—D'entrada em molesta qualsevol etiqueta, però evidentment es necessita un nom per parlar de la gent.

—Quins projectes tens?

—Per al futur? Ai, Déu... Ha, ha. Doncs no tinc projectes, ho sento molt. El més immediat és anar a viure a una casa amb un company.

—Penses publicar els teus poemes?

—Sí, i espero que aviat e sortirà un llibre.

—Quan?
—D'aquí a pocs mesos.
—Per Sant Jordi?

—No ho sé. El pròleg me'l fa la Maria Àngels Anglada.

—Quants poemes hi haurà?

—Una vintena.

—M'avances algun títol?

—Mai no poso títols, per principi.

—Per quin principi?

—Perquè els títols ja encasellen el lector.

—Doncs digues-me el títol del llibre.

—«Escriitures».

—Sagrades?

—Ho podrien ser.

—Com definiries el teu estil?

—Intimista i surrealista.

—Què és el que més et preocupa en aquest món?

—No em preocupa res.

—De què vius?

—Venc cupons de l'ONCE.

—Què és el que més valores?

—L'amor.

—En concret o en abstracte?

—És sempre el mateix.

—Tens molts amics?

—Sí.

—Pertanyes a alguna associació?

—Sí, a MIFAS, dels minusvàlids. I ara estem creant una associació literària.

—Qui sou?

—Som una dotzena de joves i el president és en Quim Martínez.

—I tu què n'ets?

—La vice-presidenta.

—I quin objectiu té aquesta associació?

—Organitzar concursos i procurar que la gent que escriu i es troba dispersa per aquí i per allà es conegui.

De moment, a tu ja et coneixeran uns quants més.

Pere Madrenys

AJUNTAMENT DE PALAFRUGELL

EDICTE

Aprovat inicialment pel ple de l'Ajuntament, en la sessió celebrada el dia 25 de novembre de 1988, l'estudi de detall d'alineacions i rasants de l'àrea de reparcellació Ub 4-19, a Calella de Palafrugell, s'exposa al públic per un període de 15 dies; l'expedient és a les oficines del servei d'Urbanisme d'aquest ajuntament, a disposició de qualsevol persona que desitgi examinar-lo.

Palafrugell, 12 de gener de 1989
L'ALCALDE
Lluís Medir Huerta

RIBAS CREUJHET

SECCIÓ HOME

SECCIÓ DONA

LES REBAIXES D'HIVERN
MÉS ESPERADES A GIRONA
I COMARQUES

Primera organització en ensenyament d'idiomes

16 gener - nous cursos

ANGLÈS-ALEMANY-FRANCÈS
CURS DE CONVERSACIÓ

c/ Joan Maragall, 23
Tel. 21 42 67 - GIRONA

CONSTRUCCIONS CUSTALS, S.A.
C/ Molí, s/n - BELLCÀIRE (Girona)

En compliment del que disposa l'article 86 de la Llei de Societats Anònimes, es comunica que la Junta General d'Accionistes celebrada el 28 de novembre de 1988, ha acordat ampliar l'objecte social incloent-hi l'arrendament de béns mobles i immobles.

Bellcaire, 10 de gener de 1989

AVIS

Es notifica que des de primers d'any la Cafeteria La Sirena, de Roses, fins aleshores portada per CONRADO PUIGRE-FAGUT VILAPLANA, anirà a nom de JOSEP M. PLANAS VILAPLANA.